

Sausio 17-ąją Lietuvos kariuomenės Sausumos pajėgų Krašto apsaugos savanorių pajėgos švenčia savo įkūrimo dieną!

Karius savanorius sveikina pajėgų vadai ir kitų Lietuvos kariuomenės vienetų vadai, mūsų kariuomenės karininkai.

PIK. DARIUS VAICIKAUSKAS,
Krašto apsaugos savanorių pajėgų vadai

Tikiu, kad praėjus 33 metams nuo pajėgų užgimimo mes vis dar esame tokie patys, kaip ką tik susikūrė: besąlygiškai pasiryžę ginti laisvę! Sakydama „esame tokie patys“ turiu omenyje, kad mūsų kovinė dvasia ir kultūra, pasiryžimas, atsparumas, nusiteikimas, valia gintis ir ginti nepasikeitė...

Skaičius 33 įvairiose kultūrose siejamas su įžanga į brandų gyvenimą ir išmintį. Jeigu darytume analogiją į žmogaus amžių – džiaugtumėmės tapę vyresniais, bet neprarandančiais jau nugyventų metų patirties.

Savanorių pajėgos, savo amžiaus kraitelėje turėdamos 33 gyvavimo metus, atsimena kiekvienų metų prasmę, kur telpa ir įvykusios reformos, struktūriniai

ir užduočių pokyčiai, viltys, iššūkiai, džiaugsmas, nusivylimai, praradimai ir atradimai... Apibendrinus, visi tie nugyventi metai mūsų pajėgoms suteikė savitą filosofiją, išvaizdą, stuburą, išmintį, brandą, suformavo savitą karinę kultūrą... Net ir blogiausi metai Savanorių pajėgoms pasitarnavo kaip „institucinis užsigrūdinimas“ arba kaip papildomas atsparumas negandoms. Ir dar... Gimtadienis – proga kažką pradėti iš naujo arba tęsti tai, ką verta, tik su nauja energija ir užsidegimu.

Ne paslaptis, kad dažnai mėgstame skųstis gyvenimo sąlygomis, aplinkybėmis, aprūpinimu, žmonėmis ir t. t. Tačiau šioms nusivylusiems niurzgliams mano vienintelis palinkėjimas būtų Povilo Plechavičiaus citata: „Nemaldaukim, o kariaukim!!!“

Pulkininkas AURELIJUS MOTIEJŪNAS,
Lietuvos kariuomenės Sausumos pajėgų pėstininkų brigados „Geležinis Vilkas“ vadai

Su švente, kariai savanoriai!

Dar prieš stodamas į Karo akademiją 1993 metais, pirmiausia įstojau į tuometinę SKAT (Savanoriškąją krašto apsaugos tarnybą) Kauno rinktinėje. Taigi pirmoji mano pažintis su ginklu prasidėjo Savanorių pajėgose. O 2012 metais buvau paskirtas KASP Vyčio apygardos 5-osios rinktinės vadu, todėl esu betarpiškai susidūręs su KASP. Šiuo metu „Geležinio Vilko“ brigada glaudžiai bendradarbiauja su KASP 1-ąja ir 2-ąja rinktinėmis tiek karinio rengimo tikslais, tiek šalies gynybos klausimais.

Iš patirties galiu pasakyti, kad karys savanoris – svarbiausia – yra patriotiškai nusiteikęs Lietuvos pilietis, turintis pagrindinę civilę specialybę, o jo laikas, skiriamas tarnybai KASP, yra labiau pareiga, hobis, gero laiko praleidimas, pasibuvimas su draugais ir bendraminčiais, siekis įgyti naudingų žinių. Kario savanorio mąstymas neįspraustas į dėžutę, todėl esminis šio kario bruožas – kūrybingumas („out of box“ mąstymas), gebėjimas su prastesniu aprūpinimu padaryti daugiau. Šiandien pagerėjęs aprūpinimas ir ginkluotė priartina karį savanorį prie profesinės tarnybos kario ir jo įgūdžių, o ypač tų karių

savanorių, kurie sąžiningai dalyvauja karinio rengimo užsiėmimuose bei domisi karybos naujovėmis. Jie yra neatsiejama Lietuvos ginkluotojų pajėgų bei Lietuvos gynybos sistemos dalis, kitaip tariant, mūsų ginklo broliai ir sesės.

Šiuolaikinis KASP karys yra iniciatyvus, patriotiškas, kūrybingas, nesuvaržytas subordinacijos, gerai aprūpintas, pavojingas, o, reikalui esant, ir mirtinas, taip pat gebantis pritaikyti savo civilinę patirtį karyboje, gerai pažįstantis vietinę teritoriją ir jos gyventojus.

Kariams savanoriams palinkėčiau ir ateityje išlikti tokiais kaip ir apibūdinau, toliau tobulinti karinius įgūdžius ir nuosekliai dalyvauti karinio rengimo mokyimuose, vengti būti statistais bendruose personalo sąrašuose bei gauti dar geresnį aprūpinimą. Be abejo, palinkėčiau neprarasti savanorio identiteto, kuris Jus skiria nuo reguliarių vienetų ir praplečia veiklos paletę.

KASP atsiradimas neatsiejamas nuo 1991 metų Sausio įvykių. Istorija yra svarbi, ji padeda suvokti, kur buvome, kokią kelią nuėjome, kur esame ir kur norime būti: neturime užmiršti, kad anuomet savanoriai ėjo ginti šalies strateginių objektų neverčiami, neieškodami naudos ir nesitikėdami jokio atlygio. Tai ir yra kario savanorio esmė, kuri turi išlikti, o šiuo metu skiriamas atlygis yra „malonus“ priedas, kuris neturėtų užgožti pagrindinės idėjos. Kitu atveju žodis „savanoris“ liks lyg kokia relikvija, neturinti nieko bendro su organizacijoje vyraujančia žmonių nuostata ir identitetu. Kitaip tariant, tapsite kreivų veidrodžių karalyste.

Plk. Itn. LINAS IDZELIS,
Lietuvos šaulių sąjungos vadas

Savanoris yra karys-civilis, kuris atsiņeša daug žinių ir įgūdžių iš civilio gyvenimo, o kariuomenėje, gavęs kitokių, karinių žinių ir įgūdžių, visa tai pritaiko savo darbe ir kasdienybėje. Jeigu toks karys savanoris laisvalaikiu dar ir sportuoja, turi stiprią motyvaciją, tai ir pasiekimai tarnyboje būna tokie, kad net toks kareiva iki kaulų smegenų, kaip aš, gali tik pasidžiaugti.

Labiausiai man džiugu dėl šiandien ženkliai pagerėjusio karių savanorių aprūpinimo: ką anksčiau reikėjo patiems pirkti, dabar savanoriai jau gauna sandėlyje. Taip pat gerėja ginkluotė – skiriama technikos, apie kurią ilgai svajojome ir

matėme ją tik paveikslėliuose, o dabar ši technika jau naudojama karių savanorių pratybose. Tai ženkliai stiprina motyvaciją daryti daugiau ir geriau. Tad ir kariams savanoriams linkiu tik dar daugiau motyvacijos, noro bei užsispyrimo eiti pirmyn, tobulinti žinias bei įgūdžius ir tapti dar stipresniais.

KASP susikūrė tuo metu, kai valstybėi grėsė didelis pavojus. Paprasti žmonės iš visos Lietuvos važiavo į Vilnių ginti laisvės ir nepriklausomybės tikrai žinodami, kad gali ir negrįžti. Buvo drąsūs žmonės, mūsų tautos grynuoliai. Senoji karta, kuri ten buvo, po truputį išeina: kas į atsargą, kas į Anapilį. Jų vietą užima jauni savanoriai, kurie užaugo nepriklausomoje Lietuvoje, todėl dabar jų pareiga bus apginti mūsų gerą, saugų gyvenimą, kurio mes visi tiek ilgai laukėme ir jį kūrėme. Labai nesinorėtų visa tai prarasti.

Kalbant apie Sausumos pajėgų divizijos kūrimą ir KASP – nelinkėčiau Savanorių pajėgoms tapti konvencinės karybos aukomis, nes su turima ginkluote ir vykdomu kariniu rengimu – tai būtų pražūtinga. Mažų padalinių taktika gerai pažįstamoje vietovėje gali būti mūsų pranašumas prieš gausesnį priešą – naudojant 100 pjūvių taktiką, kad agresorius nukraujuotų, o mes kuo ilgiau išsaugotume savo pajėgumus.

Tuometinis Priskėlimo rinktinės vadas plk. Itn. Linas Idzelis pratybose „Saulės kirtis“

Plk. MINDAUGAS PETKEVIČIUS,
Karinio atstovo prie Šiaurės Atlanto
Sutarties organizacijos pavaduotojas

Manau, kad kiekvienas karys, nesvarbu ar Privalomos, ar Profesinės, ar Savanoriškosios krašto apsaugos tarnybos, pirmiausia širdyje nešioja įgimtą pagarbą bei meilę savo kraštui. Ši pagarba Lietuvai ir jos laisvei kiekvieną kovotoją įpareigoja rūpintis savo krašto gynyba bei saugumu. Savanoriai yra aktyvūs Lietuvos gynėjai,

sugebantys atlikti pareigą tėvynei, o taip pat ir kurti gerovę šalies labai civiliaame gyvenime. Kaip išskirtinį karių savanorių bruožą įvardinčiau didžiulę motyvaciją ir gebėjimą atrasti nestandartinius sprendimus, kas tikrai yra būtina kovos lauke.

Savanoriai, kaip ir visa Lietuvos kariuomenė, nuo Nepriklausomybės atkūrimo augo ir užaugo į solidžias pajėgas. Užsigrūdino tarptautinėse operacijose, vykdydami Taikos meto užduotis ir ruošdamiesi Lietuvos gynybai. Kariai supranta savo rolę plačiame šalies gynybos kontekste, sugeba bendradarbiauti su NATO sąjungininkais ir pilnavertiškai vykdyti karinius veiksmus su mūsų kariuomenės reguliariais vienetais. Taigi, galvoju, esate teisingame kelyje, o ateityje pajėgoms palinkėčiau ir toliau bendrai veikti su partneriais bei Lietuvos kariuomenės vienetais, taip pat mokytis iš Ukrainos karo ir pagaliau didinti savo gretas į jas pritraukiant naująją kartą.

1991 metų Sausio įvykiai ir Sausio 13-oji ypatinga diena visiems mums – Lietuvos gynėjams – tuomet tauta parodė valią

gintis ir reikalui esant už laisvę atiduoti brangiausią – savo gyvybę. Sausio 13-oji žymi mūsų modernios kariuomenės ištakas: tuomet Aukščiausios Tarybos rūmus gynė ir Savanoriai, ir Mokomojo Junginio kariai, o apibendrinant: visi jie buvo iš pradžių Savanoriai, Lietuvos gynėjai. Savanoriškumas ir asmeninis apsisprendimas ginti savo kraštą yra svarbi KASP tapatybė, kurią privalome išlaikyti ir perduoti jaunesniajai kartai – juk 1918–1920 m. vykusiose Nepriklausomybės kovose Lietuvos kariuomenė taip pat kūrėsi iš savanorių ir, kovodama net su trimis priešais vienu metu, sugebėjo augti ir stiprėti. Lietuvoje, planuojant Sausumos pajėgų divizijos kūrimą, yra akivaizdu, jog tai kilstels Lietuvos kariuomenės Sausumos pajėgas į aukštesnį kokybinį karybos lygį. Tai ilgalaikis procesas, kuris iš mūsų visų pareikalauja susitelkimo, naujų žinių ir daug pastangų. Savanorių pajėgas divizijos kūrimas skatins ir toliau tobulėti, mokytis ir augti. Palinkėsiu visiems atvirai priimti naujoves ir sutelkti pastangas Lietuvos gynybos tobulinimo link!

Plk. RIČARDAS DUMBIAUSKAS,
Divizijos generolo Stasio Raštikio
Lietuvos kariuomenės mokyklos vadas

Su gimtadieniu, sesės ir broliai – Lietuvos savanoriai!

Savanorio sąvoka Lietuvoje vis dažniau suvokiama kaip piliečio, kuris laisva valia pasirinko kario kelią ir karinę tarnybą, nei labdaringas talkininkavimas. Gyvename funkcijų ir rolių visuomenėje, todėl kiekvienas savanoris ar savanorė galvoje privalo turėti jungiklį ir greitai persijungti iš mamos, tėvo, firmos darbuotojo, direktoriaus ar darbininko vaidmens į kario, valstybės gynėjo ir sargybinio rolę. Savanorių rengimui dažnai trūks laiko ir daiktų, todėl reikia išsiugdyti požiūrį, kad

ir su mažiau padarysime daugiau. Šiandienis KASP karys, man atrodo, puikiai iliustruoja šūkį „Buvome, esame, būsimė“: tęsia garbingas tradicijas, susitvarko su šiandiena ir ryžtingai žygiuoja į ateitį, o trumpiau: tvirtas KASP karys – viską padarys.

Esu girdėjęs Savanorių pajėgų gimimo mitą: būk tai, degant Sausio 13-osios laužams, iš jų kilo ryškios žiežirbos ir krito, tarsi sėklos, į Lietuvos žemę, iš kurių pradėjo augti nuožmūs kovotojai – SKAT (KASP) savanoriai. O gimę ugnyje – ne pūva ir pūdo (šis procesas irgi išskiria šilu-

mą), o dega gyvenimu ir savo patriotizmu bei motyvacija uždega kitus.

Aš pats dalyvavau Sausio įvykiuose ir Aukščiausios Tarybos gynyboje kaip skautas: daviau priesaiką ir vėliau, jau kaip Alytaus rinktinės savanoris, beje, su dabartiniu KASP vadu – plk. Dariumi Vaicikausku, kovo mėnesį važiuovome keletui savaitių į Aukščiausiąją Tarybą vykdyti apsaugos užduočių. Kaip žinia, pirma meilė nerūdija, KASP atidaviau 7 metus ir ten liko didelė dalis mano širdies. Su kovos draugais – toliau draugaujame, o su priešais, be abejo, elgsimės labai priešišškai.